

זה קולנוע!

פעם היה העולם מסודר יותר. כל דבר היה במקומו ואיש לא תהה ולא התבלבל. למוסיאון הלכו כדי לראות צורות וצבעים, לאולם הקונצרטים כדי להתענג על צלילים ערבים לאוזן, בתיאטרון ביקרו על מנת ליהנות מאמנות המילה המדוברת, ואילו לקולנוע הלכו בשביל הכיף.

באותם ימים טובים, שחלפו ללא שוב, כרטיס קולנוע היקנה כניסה לעולם של קסמים. הצופה נכנס לאולם, המתין בקוצר רוח שהאורות יכבו, ואז נכנס, כמו עליסה של לואיס קארול, לעולם אחר, מופלא, נהדר, עולם שבו הכל אפשרי, וגם אם הכל דומה לעולם המציאות, הריהו הרבה יותר מרתק, מעניין ומותח מן המציאות האפורה והשיגרתית שבחוקי. שם, באולם האפל, אפשר היה לפגוש במשך שעותיים

האריסון כאינדיאנה ג'ונס בפעולה כדור האבן המאיים לחחוק את מחללי הקבר בפרו שילוב של ארול פלין והאמפרי בוגארט

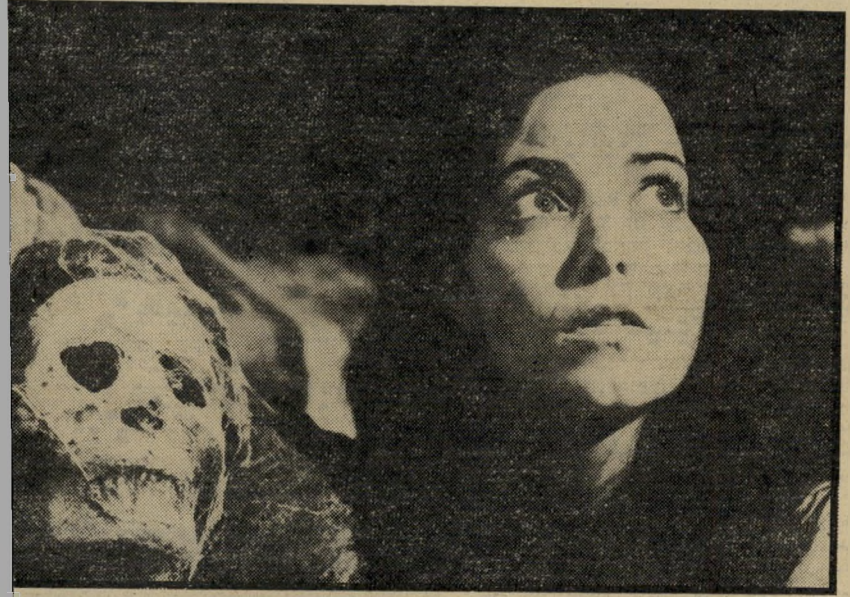
התפעלות, הרעיפו תישובות על ג'ורג' לוקאס, שהפיק את הסרט, ועל סטיבן שפילברג, הבמאי. ההתרגשות היתה כל כך גדולה, שחלק איבדו פשוט את השימוש בלשון, והתחילו להשתמש בביטויים כמו "בום", "טראח" ושאר ההברקות שמופיעות עתה בבאלונים של הסדרות המצויירות, כדי להסביר לצופה מה הוא עתיד למצוא בסרט הזה. ובאמת, אין תיאור מדוייק יותר, ל"שודדי התיבה האבודה מ"בום, טראח". זוהי

בום-טראח. מזל, שזומן לזמן יש מי שנוכח ביעורו המקורי של כל דבר ודבר, ואם מי שנוכח ניהן גם בכישרון וגם בהבנת המדיום שבו הוא עוסק, יש לנו שוב סיכוי להינות משעתיים של כיף בי אולם הקולנוע. זה קורה, אבל זה נדיר. אולי משום כך, כאשר יצא הסרט שודדי התיבה ה"אבודה אל מסכי הקולנוע בארצות-הברית, הוא התקבל בגל התלהבות גועש כל כך. "שיבה למקורות!" זעקו המבקרים מלאי-

כניסה לקבר מצרי בחיפוש אחר ארון-הקודש שנגנב כאן לא מתעסקים בקטנות

גיבורים ונבלים, עלמות-חן ומכשפות רעות, מראות עוצרי נשימה ומעשי ניסים מאין כמותם. והצופה המוקסם נבלע בתוך המסך, שכח מיהו והשתתף בלב ונפש בכל מה שהתרחש לפניו. אבל הימים הטובים חלפו כמובן. זאת

קארן ארן פוגשת שדדים בקבר מצרי מירוש מסורף אחרי ארון הקודש

דהירה מטורפת, מתחילת הסרט ועד סופו. אוסף של הרפתקות שרודפות בקצב רצחני זו את זו. אין זמן אפילו לנשום לרווחה אחרי סיומה המוצלח של האחת, וכבר העלילה נתונה בתוך המערבולת של הרפתקה הבאה.

בעיקבות ארון הקודש. כאן לא מתעסקים בקטנות. הרפתקה אין פירושה שוד של בנק, ריגול למען המולדת, או הצלת האשה האהובה. כל אלה הן זיטות. כאן מחפשים, לא פחות ולא יותר, את ארון הקודש שנגנב מבית-המיקדש בירושלים, והטמון, לפי אמונת אחדים, בתוך החולות המכסים את העיר המצרית העתיקה טאניס. השנה היא שנת 1936, היטלר מתכונן במרץ למילחמה, ומאחר שהיא מאמין באמונות ספלות, ושמע שכל מי שארון הקודש הולך בראש צבאותיו היא בלתי מנוצח, הוא מוציא מיד פקידה ל"אסיאס ולגסטאפו": הביאו לי את ארון הקודש. בהיות הגרמנים עם ממושע ל"הפליא, הם יוצאים מיד למצרים למלא אחר הפקודה.

למישהו זה לא נראה? האם זה מוזר שהיטלר יטול לעצמו סגולה לניצחון מן היהודים? או בבקשה, כאן אסור להיטוב בהגיגות, זהו קולנוע, וזהו עולם אחר, וכאן צריך להיסתף עם האירועים ולא לנתח אותם על שולחן הניתוחים, כמו באי-ברסיטה. כי כאשר מנתחים סרטים כאלה בכובד ראש, מה שקורה לרוב הוא ש"הניתוח מצליח והסרט מת.

האריסון פורד: „מישחק זה כמו עבודת נגרות!“

זמן רב, כל מה שנדרש ממנו, היה לגבות את ההמחאה השבועית ולחופיע מזמן לזמן בצילומי פירסומת שהיו צריכים להפיץ את קלסתר פניו ברבים. בסך-הכל, נראה לו שזו דרך לא כל-כך רעה לפרנס אשה ושני ילדים (מאז הספיק להתגרש מאשתו, אבל הילדים עדיין עימו).

כאשר כבר הניחו לו להופיע בסרטים, הוא נדחק ל"יצירות מופת" מן הסוג שהוא מעדיף לשכות. הוא גם הופיע בסדרות טלוויזיה (הוא הספיק לעבור דרך רובן), שבהן, כדבריו, "לא למדתי מאומה". משום כך, בזמנו הפנוי — והיה לו בשפע — התחיל לעסוק בנגרות, וגילה כישרון אמיתי. הוא אפילו החליט להפוך את הנגרות למיקצוע.

אל המסך חזר כדי לגלם תפקיד מישני באמריקן גראפיטי, סרט של במאי צעיר בשם ג'ורג' לוקאס. "הרווחתי בקושי חצי מן השכר שלי כנגר, אבל הכרתי את האנשים והאמנות שזו ההזדמנות הנכונה. זאת היתה הפעם הראשונה שבה חשתי שאני תורם משהו, שאני שותף לחוויה אמנותית." הצעד הבא היה כימעט טיבעי. ידיו של לוקאס, פראנסיס פורד קופולה, הפקידו בידיו תפקיד קטן בשיחה. משם, תורה ללוקאס ולמילחמת הכוכבים, לדמות האקדוחן השכיר בחלל, האן סולו. זה היה הצעד הראשון שלו לתהילה. מאז הופיע בכמה וכמה הפקות גדולות כמו כוח 10 מנאברון, אבל הוא אינו מרבה לדבר עליהן. בהמלכה מכה שנית הוא חזר לדמותו של האן סולו, ובניקמת הג'ידי המצולם עתה, הוא יגלם אותו בשלישית. למי שמתרשם מן הפעלתנות שלו בשודדי התיבה האבודה הוא מסביר, שהוא בעצם בטלן בנישמתו, וחלומו היה להופיע בקר-מדיות סאלוניות.

אשר למישחק, התיאוריה שלו פשוטה מאוד: "זה כמו נגרות. אתה צריך לדעת את המיקצוע ולהגות לפי הכללים שלו. אם אתה שולט בכל הפרטים, לא תוכל להיכשל."

ש-שעשרה שנים אחרי שהגיע להוליווד, מתחיל האריסון פורד להיות כוכב במלוא מובן המילה. ולמרבית הפליאה, זה לא קורה לו בהוליווד, אלא בסאן-פראנסיסקו, שם נמצא ג'ורג' לוקאס, האיש שנתן לו עד עכשיו את כל הזדמנויותיו הגדולות. "כשהגעתי לקאליפורניה", מספר פורד, "החתימו אותי על חוזה עם חברת קולומביה בשכר של 150 דולר לשבוע." במשך

האריסון פורד בתפקיד טיים ב"מילחמת הכוכבים" זמנו לזמן צילומי פירסומת